

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **I. O.**
narozený X, státní příslušník Moldavské republiky
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. CPR-1385-7/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 12. 10. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPS-232997-27/ČJ-2017-010024. Tímto rozhodnutím orgán I. stupně podle § 124 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu, po níž nelze žalobci

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně žalobci stanovil dobu k vycestování z území České republiky v délce 15 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce předně namítl, že v předmětné věci nebylo vzhledem k osobě žalobce a okolnostem případu namístě uložit žalobci správní vyhoštění, nýbrž podle § 50a zákona o pobytu cizinců stanovit žalobci povinnost opustit území České republiky. Žalobce se fakticky nedopustil žádného nelegálního výkonu práce, neboť se v jeho případě jednalo pouze o jednorázovou brigádu (výpomoc známému při stavbě jeho rodinného domu), a tudíž není naplněn zákonný požadavek soustavnosti vykonávané práce. Žalobce dále podotkl, že v době kontroly žádnou pracovní činnost nevykonával, pouze si připravoval nářadí. Doplnil, že v minulosti neměl žádné pobytové problémy na území České republiky ani se zde nedopustil žádného nezákonného jednání.
3. Žalobce dále namítl, že žalovaný se neopatrily všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení případu, ale spokojil se pouze s výpovědí žalobce.
4. Žalobce na závěr namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, stanovení doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a stanovení doby k opuštění území České republiky.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní argumentace je zcela totožná s argumentací žalobce ve správním řízení, na níž bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, a proto na ně žalovaný plně odkázal. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

6. Z úředního záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Příbrami ze dne 22. 7. 2017 vyplývá, že tohoto dne v 10:00 hodin provedla hlídky Policie České republiky pobytovou kontrolu na stavbě rodinného domu na adrese O. č. p. X, S. H., okres P., kde byl žalobce kontrolován při výkonu pomocných prací – pokládce dlažby. Při kontrole předložil biometrický cestovní pas Moldavska č. X s platností do 28. 3. 2019. Další dokumenty opravňující k zaměstnání nebyly předloženy. Žalobce byl při kontrole oblečen v pracovním oděvu zašpiněném prací. Téhož dne bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
7. Do protokolu o výsledku ze dne 22. 7. 2017 v 19:15 hodin žalobce uvedl, že z Moldavska přicestoval dne 7. 6. 2017 přes Ukrajinu a Slovensko jako turista, ale také za prací. Přibližně týden si prohlížel Prahu a poté pracoval na různých stavbách v Praze, avšak konkrétní místa nezná. Práce mu dohazoval nějaký Moldavan A., kterého poznal v Praze, ale jeho celé jméno nezná. Po celou dobu pobytu bydlí na adrese P., D., přičemž za ubytování platí 80 Kč za den. Ve S. H. pracuje od 17. 7. 2017. Pokládá dlažbu rodinného domu. Při příjezdu hlídky si právě připravoval nářadí. Práci mu rovněž domluvil Moldavan A. Práci mu zadával a kontroloval ji majitel domu, kterého žalobce nezná. Ví pouze, že se jmenuje V., a že je to Rus. Žalobce pracoval každý den od 8:00 do 18:00 hodin. Na stavbu jej z D. vozil majitel domu mikrobusem. Chtěl pracovat ještě jeden nebo dva

dny, než bude dlažba dokončena. Měl slíbenou mzdu 100 Kč za hodinu. Zatím dostal zálohu v hotovosti ve výši 1 000 Kč. Žádné povolení, živnostenský list či zaměstnaneckou kartu žalobce nemá, ale je si vědom, že v České republice je možné vykonávat práci pouze s platným povolením Úřadu práce České republiky. Žalobce na závěr uvedl, že je ženatý a má tři děti, pět sourozenců a matku, přičemž všichni žijí v Moldavsku. Žalobce dodal, že se v případě návratu do Moldavska ničeho neobává, naopak se tam chce vrátit.

8. Podle vyjádření Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Příbrami ze dne 26. 7. 2017, č. j. UPCR-PB-2017/28770, žalobce nemá v současné době vydáno povolení k zaměstnání.
9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 10. 2017, ev. č. ZS37758, je vycestování žalobce do Moldavska možné, neboť žalobce neuvedl ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti svědčící o hrozbě vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalobce, přičemž z informací o zemi původu žalobce neplyne, že by v Moldavsku probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné považovat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu.
10. Vyrozměním ze dne 7. 10. 2017, č. j. KRPS-232997-24/ČJ-2017-010024, orgán I. stupně poučil žalobce o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce ve vyjádření ze dne 2. 12. 2017 uvedl, že má za to, že se nedopustil žádného nelegálního výkonu práce, neboť se jednalo pouze o jednorázovou brigádu, konkrétně výpomoc známému při stavbě rodinného domu, a nebyl tak naplněn zákonný požadavek soustavnosti vykonávané práce. Navíc v době kontroly žádnou pracovní činnost nevykonával, pouze si připravoval nářadí, a tedy k realizaci samotné práce v jeho případě vůbec nedošlo. Žalobce dále prostřednictvím svého zástupce uvedl, že nesouhlasí se závěrem stanoviska o možnosti vycestovat do své domovské vlasti – na Ukrajinu, protože tam probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, což žalobci znemožňuje vycestovat.
11. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPS-23997-27/ČJ-2017-010024, orgán I. stupně podle § 124 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně žalobci stanovil dobu k vycestování z území České republiky v délce 15 dní od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce (a) vykonával pracovní činnost spojenou s pokládáním zámkové dlažby rodinného domu za úplatu 100 Kč za hodinu (doposud byla vyplacena záloha ve výši 1 000 Kč v hotovosti), měl pravidelnou pracovní dobu od 8:00 do 18:00 podle pokynů známého A.; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával (b) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 26. 7. 2017. Toto (c) pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Výkon závislé práce nelze podřadit pod volný pohyb služeb. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Výkon závislé práce bez příslušného povolení je společensky nebezpečným jevem a způsob, jímž se tak stalo, představuje obcházení procesu

posouzení potřeb na trhu práce provedený pobočkou Úřadu práce České republiky. Proto byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, stanovena na 3 měsíce. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se jej dopustili na území České republiky, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobce zde nemá vůbec žádné vazby a sám se chce do vlasti vrátit. Žalobci ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2017 a z jeho vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobce, které by vyžadovaly stanovení doby delší. Orgán I. stupně rovněž k vyjádření žalobce konstatoval, že argumentaci žalobce o jednorázové brigádě – výpomoci známému vyvrací jeho vlastní výpověď, a že nesouhlas s možností vycestovat na Ukrajinu je nelogický, neboť vlastní žalobce je Moldavská republika. Orgán I. stupně proto vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2017. Skutkový stav byl dle orgánu I. stupně náležitě zjištěn a všechny skutečnosti byly řádně posouzeny.

12. Dne 18. 12. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně odvolání. Namítl, že má za to, že se nedopustil žádného nelegálního výkonu práce, neboť se jednalo pouze o jednorázovou brigádu, konkrétně výpomoc známému při stavbě rodinného domu, a nebyl tak naplněn zákonný požadavek soustavnosti vykonávané práce. Navíc v době kontroly žádnou pracovní činnost nevykonával, pouze si připravoval náradí, a tedy k realizaci samotné práce v jeho případě vůbec nedošlo. Žalobce dále namítl, že si žalovaný neopatřil všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení případu, ale spokojil se pouze s jeho výpovědí. Žalobce také zdůraznil, že absolutně nesouhlasí se závěrem stanoviska o možnosti vycestovat do své domovské vlasti – do Moldavska, protože tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo a jedná se o nedemokratickou zemi. Na závěr namítl, že orgán I. stupně porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, stanovení doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
13. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 6. 4. 2018, č. j. MV-2290-2/OAM-2018, potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 10. 2017, ev. č. ZS37758, a konstatoval, že je vycestování žalobce do Moldavské republiky možné. Ministr konstatoval, že žalobce v odvolání neuvedl žádné konkrétní obavy, proč by mu mohla být způsobena vážná újma či hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Ostatně zákony Moldavské republiky takové jednání neumožňují. Mimo to je Moldavská republika členem Organizace spojených národů, přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. V roce 2015 a 2016 sice procházela komplikovanou krizí kvůli bankovnímu skandálu a korupci, která vyvolala protivládní protesty, avšak od ledna 2016 vládne zemi koaliční vláda a bezpečnostní situace je stabilní, a to relativně i na linii mezi územím ovládaným vládou a samozvanou republikou Podněstří. Ministr na závěr dodal, že k vraždám dochází ve všech zemích světa.
14. Žalovaný vyrozuměním ze dne 9. 4. 2018, č. j. CPR-1385-4/ČJ-2018-930310-V234, poučil žalobce o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce ve vyjádření ze dne 30. 5. 2018 uvedl, že absolutně nesouhlasí se závěrem stanoviska o možnosti vycestovat do své domovské vlasti – na Ukrajinu, protože tam panuje

katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo a jedná se o nedemokratickou zemi.

15. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce vykonával pracovní činnost na stavbě rodinného domu na adrese O., S. H., a to za úplatu 100 Kč za hodinu (doposud byla vyplacena záloha ve výši 1 000 Kč v hotovosti), měl pravidelnou pracovní dobu od 8:00 do 18:00 hodin, práci konal podle pokynů jiné osoby, a že pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 26. 7. 2017, ačkoliv bylo pracovní povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, přičemž si byl povinnosti mít pracovní povolení vědom. Provedené dokazování žalovaný shledal zcela dostatečné. Poznamenal, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měl jako odvolací orgán zohlednit. Napadené závazné stanovisko Ministerstva vnitra bylo potvrzeno ministrem vnitra, přičemž správní orgán v tomto ohledu nedisponuje žádným správním uvážením či oprávněním k jeho interpretaci či změně. Dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pak žalovaný shledal za zcela přiměřenou. Podotkl, že dle předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců je možné stanovit tuto dobu až na 5 let. Doplnil také, že v případě žalobce nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy v postupu orgánu I. stupně neshledal žádná pochybení a s tím, že rozhodnutí zcela odpovídá příslušným normám a je plně podloženo spisovým materiálem, a proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
16. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem soudu vyjádřili souhlas.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

17. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]robývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.“
18. Podle § 50a odst. 3 „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále
- a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu, za účelem opuštění území, jestliže
1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,
 2. nevystoupal po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo
 3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),

b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo

c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
20. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“
21. Soud předně konstatuje, že závěrečné námitky žaloby, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu nejsou řádnými žalobními tvrzeními ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Argumentace žalobce o porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu ob stojí pouze proto, že žalobce v žalobě rovněž namítl, že žalovaný vycházel pouze z jeho výpovědi a neopatřil si všechny dostupné důkazy nezbytné k objektivnímu posouzení věci, čímž konkrétně vymezil, v čem dle jeho mínění porušení uvedených ustanovení v předmětné věci spočívá.
22. Soud však námitku žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu neshledal důvodnou, neboť orgán I. stupně a posléze žalovaný zcela dostatečným způsobem ověřili, že žalobce na území České republiky vykonával činnost, k níž potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu či modrou kartu, aniž by takovým oprávněním disponoval. Tato skutečnost byla doložena kontrolním zjištěním příslušníků Policie České republiky, vlastní výpovědí žalobce a vyjádřením Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Příbrami ze dne 26. 7. 2017, č. j. UPCR-PB-2017/28770. Tato zjištění soud pokládá za zcela dostatečná a nespaturuje žádný důvod k jejich dalšímu doplňování. Žalobce ostatně svou námitku o nedostatečnosti skutkových zjištění v žádném směru nekonkretizoval, a není tudíž zřejmé, v jakém aspektu považuje zjištění žalovaného, respektive orgánu I. stupně, za nedostatečná. Soud proto konstatuje, že žalovaný i orgán I. stupně postupovali zcela v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si opatřili podklady pro svá rozhodnutí v takovém rozsahu, aby byl skutkový stav zjištěn způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.
23. Soud v této souvislosti dodává, že argumentace žalobce, že v předmětné věci se nejedná o výkon pracovní činnosti, nýbrž pouze o jednorázovou brigádu – výpomoc známému, s přihlédnutím ke skutkovým zjištěním orgánu I. stupně neobstojí. Žalobce při výslechu

jasně uvedl, že práci spočívající v pokládce zámkové dlažby u rodinného domu vykonával již od 17. 7. 2017, a tudíž se při pobytové kontrole dne 22. 7. 2017 jednalo o šestý pracovní den (žalobce rovněž vypověděl, že pracoval každý den od 8:00 do 18:00), přičemž ve vztahu k majiteli domu žalobce uvedl, že jej nezná, pouze ví, že se jmenuje V. a že je Rus. Z výpovědi žalobce tedy bez pochyb plyne, že práce žalobce byla soustavná, neboť trvala každý den od 8:00 do 18:00 hodin po dobu 6 dní, přičemž dle výpovědi žalobce měla trvat ještě jeden či dva další dny, a že majitel domu není známým žalobce, neboť žalobce tuto skutečnost vlastní výpovědí vyvrátil. V tomto ohledu soud související argument žalobce, že k výkonu práce nedošlo, neboť si pouze připravoval nářadí, považuje za ryze účelový a zcela irrelevantní. Žalobce jednak jasně deklaroval, že na stavbě pracoval již 5 dní, a mimo to se jeho argumentace o přípravě k práci v 10:00 hodin, kdy byl hlídkou Policie České republiky na stavbě zastížen, rozchází s jeho výpovědí, že na stavbě pracoval od 8:00 hodin každý den.

24. Soud konstatuje, že v řízení bylo nadevší pochybnost prokázáno, že žalobce vykonával pracovní činnost spojenou s pokládáním zámkové dlažby rodinného domu za úplatu 100 Kč za hodinu, měl pravidelnou pracovní dobu od 8:00 do 18:00 hodin, práci konal podle pokynů jiné osoby, a že pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 26. 7. 2017, ačkoliv bylo pracovní povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Žalovaný i orgán I. stupně si závaznými stanovisky Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 10. 2017, ev. č. ZS37758, a ministra vnitra ze dne 6. 4. 2018, č. j. MV-2290-2/OAM-2018, ověřili, že je vycestování žalobce do Moldavské republiky možné, a tudíž postupovali zcela v souladu se zákonem, pokud podle § 124 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložili žalobci správní vyhoštění a podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovili dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a současně žalobci stanovili dobu k vycestování z území České republiky v délce 15 dní od právní moci tohoto rozhodnutí (respektive takové rozhodnutí žalovaný potvrdil). Námitka žalobce, že v předmětné věci nebyly k takovému postupu splněny podmínky, tedy není důvodná.
25. Soud pro úplnost dodává, že neshledal důvodnou námitkou žalobce, že bylo na místě postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložit žalobci povinnost vycestovat z území České republiky, neboť žalobce nepobýval jako držitel povolení k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie na území České republiky neoprávněně ve smyslu § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu ani beneficentem doplňkové ochrany ve smyslu § 50a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ani nevstoupil či nepobýval na území České republiky neoprávněně ve smyslu § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a naopak byl v jeho případě shledán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tudíž v jeho případě nebyl dán žádný důvod k rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky.
26. K námitce žalobce, že nebyly v jeho případě splněny podmínky pro stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří měsíců soud uvádí, že podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se doba, po

kteřou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanoví až na 5 let. Správní orgány tedy v případě žalobce stanovily tuto dobu při samé dolní hranici sazby a tuto v podstatě minimální dobu odůvodnily tím, že přihlédly k tomu, že cizinec s policií od počátku vedení správního řízení spolupracoval a nevyhýbal se zodpovědnosti za své jednání. Soud se stanovenou délkou doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, souhlasí, považuje ji za přiměřenou okolnostem případu a souhlasí i s důvody, pro které byla tato doba stanovena v minimální délce.

27. Pokud jde o námitku žalobce týkající se délky lhůty k vycestování, která mu byla napadeným rozhodnutím stanovena, soud uvádí, že podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování z území stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Doba stanovená žalobci napadeným rozhodnutím je přiměřená tomu, aby si žalobce obstaral cestovní doklad, cestovní pas vlastní a žádné závazky na území dle svého vyjádření nemá.
28. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
29. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. prosince 2018

Olga Stránská, v. r.
soudkyně